

1953 2. Dec. 1895: 1. Beh. af Lov.

her i Dag er blevet udtalt, at Forslaget væsentlig bygger paa det tidligere Regeringsforslag. Rigtignot er der affrevet en Del Paragraffer af hint Forslag om visse Detajlbestemmelser, som i øvrigt delvis slet ikke passe paa Forholdene, som de foreligger i denne Lov, men i alt, hvad der angaar Lovens Konstruktion, i hele Underbygningen, er der ikke Spor af Lighed mellem det, som her foreslaas og det, som hidtil har været foreslaaet. Dette er jo imidlertid ikke i og for sig nogen Anke mod Lovforslaget; jeg har selv ikke hørt til dem, som vare begjærede for det fra Regeringen tidligere forelagte Lovforslag, saa for saa vidt skulde jeg ikke have haft noget imod, at der var fremkommet et Forslag paa et andet og bedre Grundlag.

Naar jeg altsaa skal undersøge dette Forslag til en Forsørgelse efter Ulykkestilsælde, ønsker jeg først at stille og besvare det Spørgsmaal: Hvilke Fordringer bør man i første Linie stille til Lov om Forsørgelse efter Ulykkestilsælde? Naar jeg undersøger dette Spørgsmaal, er jeg for mit eget Vedkommende — jeg tror i øvrigt, at naar jeg har sagt, hvilke Fordringer, jeg vil stille, ville ogsaa de øvrige Herrer være enige med mig deri — kommen til det Resultat, at først og fremmest bør en Ulykkesforsikringslovs Bygning og Enkeltheder være saaledes, at Ulykkestilsældene hæmmes og ikke fremmes; tillige maa Loven være saaledes, at der er nogen Sikkerhed for den bedst mulige og den hurtigste Pleje for de tilstaaede, saa vidt som Lovgivningen — hvad jo bedst kan ske paa indirekte Maade — kan tilvejebringe en saadan. Den tredje Fordring, jeg vil stille, er, at naar der skal finde en Deling Sted mellem dem, som komme ind under en saadan særlig Beskyttelses- eller Forsørgelseslovgivning — at saa en Del som kommer til at staa paa den gale Side, om jeg saa maa sige, af Loven, den Del altsaa som udelukkes fra den — at denne Deling da foregaar paa en saadan Maade, at de, som komme til at staa udenfor, ikke med nogen Ret kunne føle det som en Uretfærdighed, at de ikke ere blevne medtagne; der maa altsaa ligge et fast og rigtigt Princip til Grund for den paagældende Deling, et Princip, der grunder sig paa Retfærdighed, saa at Befolkningen ikke

om almindelig Ulykkesforsikring. 1954

kommer til at staa uforstaaende over for det Spørgsmaal, hvorfor den er bleven udelukket og den er bleven optagen Loven. Den tredje Fordring, som man maa stille til en saadan Lov, er, at Byrderne henlægges der, hvor de efter den almindelige Retssbevidsthed bør henlægges. Jeg tænker mig, at for de Ulykkes Vedkommende, hvis Følger man lægger paa de paagældende Industrier, skal det haade efter de paagældende industridrivendes egen Følelse og efter Befolkningens Følelse i den Henseende falde fuldt naturligt og rigtigt at lægge de paagældende Ulykkestilsælde paa disse Industrier. Og for de øvrige Ulykkestilsældes Vedkommende, mine Herrer — det er jo det, som vi komme til at tale om i Løbet af et Par Dage — har det afbøde, fremragende Medlem af dette Ting, da jeg sagde til ham: Mere end det, jeg har foreslaaet, bør vi ikke henlægge under Arbejdsgivernes Ansvar, til mig udtalt: „Dette er vel rigtigt, men lad os da i Guds Navn lægge Resten paa det hele Samfund, saaledes at det tager, hvad vi ikke rettelig kunne lægge paa Arbejdsgiverne“. Det, mener jeg, maa være det, som Befolkningen i sin Helhed bedst vil kunne forstaa, at naar man skal lægge Byrderne ved en saadan Forsørgelse paa rette Sted, saa maa man for den store Industris Vedkommende lægge dem under denne, og hvor man ikke kan trække Arbejdsgiverne enkeltvis eller solidarisk frem i dette Forhold, maa man, hvis man da ikke vil lade saadanne Tilfælde staa udenfor, lægge dem hen paa vort hele Samfund. — Den fjerde Fordring, som maa stilles, er, at Loven maa være finansielt overkommelig. Det er jo noget, som jeg er vis paa, at hele Tinget vil være enig med mig i, at er det uoverkommeligt i økonomisk Henseende at føre en Lov igennem, maa man, selv om man ellers maatte billige den, give Afkald paa at føre den igennem. — Der er ved en Ulykkesforsikringslovgivning andre og meget vigtige Spørgsmaal; der er saaledes Spørgsmaalet om den hensigtsmæssigste Forsørgelsesmaade og Spørgsmaalet om, hvorvidt hvert Slægtled skal betale sine Ulykker, eller om man er berettiget til at lægge en Del af Nutidens Ulykker over paa Fremtidens Skuldre, saa at altsaa de fremtidige Slægtled komme til at bære ikke blot deres egne, men ogsaa en